

‘Ο θίασος «Μοντιάλ» μετά τις παραστάσεις του έργου του κ. Μωραϊτίνη έπαιξε τὸ δράμα του κ. Θ. Συναδινού «Εμείς τὰ Ζώα».

Παλαιά εἶνε ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐκεῖνος πού διδάσκει τὸν νόμον τῆς ἠθικῆς πρέπει καὶ νὰ τὸν τηρῇ. Τὸ αἰώνιο αὐτὸ κήρυγμα τῶν ἠθικοδιδασκάλων ἐνέπνευσε καὶ τὸν κ. Συναδινὸ κί’ ἔγραψε ἕνα ἔργο συμβολικὸ μὲ τὸν τίτλο «Εμείς τὰ ζῶα» πού παρεστάθη προχθὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ «Μοντιάλ». ‘Ο εἰσαγγελεὺς Μαρκάτης ἀγορεύει καὶ μὲ τὴν ἀγόρευσίν του καταδικάζει δύο ἐρωτευμένους ἐπὶ μοιχεία. Γίνεται ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας, τὸ στόλισμα τῶν σαλονιῶν, τὸ ἰδανικὸ κάθε γυναίκας, ἂν κί’ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ τὸν ἀντιπαθοῦν γιατί κατεδίκασε τὴν ἐλευθερία τοῦ αἰσθήματος.

‘Ο ἄνθρωπος τοῦ νόμου, τοῦ καθήκοντος, ὁ ἰδανικὸς λειτουργὸς τῆς Θέμιδος, δὲν διστάζει μί’ ὅλα ταῦτα νάμπη στὸ σπῆτι τοῦ φίλου του, νὰ τοῦ ξεμυαλίση τὴν γυναῖκα, νὰ τὴν ἐκβιάση σχεδὸν μὲ τὴν ἐρωτικὴ ἐπιμονή του καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ λησμονήση τὰ συζυγικὰ καθήκοντά της. ‘Ο σύζυγος βρίσκεται γιὰ μιὰ στιγμή μπροστὰ στὴν τραγικὴ γι’ αὐτὸν πραγματικότητα, εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὴν ἐνοχί, καὶ τὴν τιμωρεῖ μὲ τὸν στραγγαλισμὸ ὅχι τοῦ ἀνθρώπου Μαρκάτη ἀλλὰ τοῦ εἰσαγγελέα. Τιμωρεῖ τὸν προδότη τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀπολογεῖται, διδάσκει μᾶλλον, πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

‘Ο συγγραφεὺς, γιὰ τὸ νεοελληνικὸ θέατρο τοῦλάχιστον, ἔκαμε τὴν πρωτοτυπία, ἀπαράλλακτα, ὅπως καὶ στὸν κινηματογράφου, ν’ ἀναπαραστήση ὅλα τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς τοῦ ζεύγους Βρετοῦ καθὼς καὶ τὴν σκηνὴ τοῦ στραγγαλισμοῦ. ‘Ο Γιώργος Βρετός, ὁ σύζυγος, στὸ δικαστήριον καὶ μετέπειτα μπροστὰ στὸ προσκῆνιον διηγεῖται τὸ δράμα, ὑπεραμύνεται τῶν ἀρχῶν του,

Θεατρικὰ Χρονικά—Μιχ. Ροδά

6

Θ. Συναδινός

Σκίτσος Κλ. Κλώνη

προπαγανδίζει τὴν τιμωρία τῶν προδοτῶν τοῦ καθήκοντος. *Αλύγιστος μισογγελέα, τὸν προδότη τοῦ νόμου πού τοῦ ἐνεπιστήθη ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία καὶ ὄχι τὸν ἄνθρωπο.

Στὴν ἀναπαράστασι τῆς ὅλης ζωῆς του, ἀνάμεσα σὲ κύκλου φιλικὸ καὶ οἰκογενειακὸ, ἕνας συνταξιούχος διπλωμάτης φιλοσοφεῖ μὲ τοὺς τριγύρω του καὶ ἀποφαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κάτι, λίγο ἢ πολὺ, ἀπὸ τὰ ζῶα. Παλαιά, βέβαια, κί’ αὐτὴ ἡ θεωρία πού ἡ ἐπιστήμη τὴν ἔχει ἀποδείξει ὅτι στηρίζεται στὴν πραγματικότητα. Μὲ τὴν εὐκαιρία κάποιου ἀποκρηστικου γλεντιοῦ ὁ φιλικὸς κύκλος τοῦ Βρετοῦ μεταμφιέζεται σὲ διάφορα ζῶα γιὰ ν’ ἀποδειχθῇ ὅτι ὅλοι ἔχουν τὰ ἐνστικτὰ των, τὶς δυνάμεις καὶ τὶς ἀδυναμίες των, τὴν πονηριά καὶ τὰ χαρίσματα των.

Τὸ δικαστήριον ἔπειτα ἀπὸ τὰ τόσα κηρύγματα τοῦ Βρετοῦ καταλήγει στὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν κηρύξη ἄθῳ καὶ νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἠθικοδιδασκαλίαις του. Τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Συναδινοῦ ἔχει διαιεθεθῆ σὲ πολλὰ ταμπλώ κατὰ τὸ σύστημα τῶν πρωτοπορευτικῶν δραμάτων. ‘Η σκηνὴ τοῦ δικαστηρίου εἶνε μιὰ τσουχτερὴ σάτυρα μὲ κάποια ὑπερβολή, βέβαια, καὶ σὲ μερικὲς στιγμὲς παίρνει τὸν χαρακτήρα τῆς φάρσας μὲ τὸν κ. Λογοθετίδην ὡς ἔνορκο βυθισμένον πότε στὸν ὕπνον καὶ πότε μὲ τὴν διατύπωσιν ἀνοήτων ἐρωτήσεων πρὸς τὸν κατηγορούμενον καὶ τοὺς μάρτυρας.

‘Ο συγγραφεὺς σὲ πολλὰς σκηνὰς ἐθυσίασε τὴν δράσιν τοῦ ἔργου μὲ τὰ φιλοσοφικὰ κηρύγματα. Τὰ περισσότερα πρόσωπα τοῦ ρητορεύουν σὲ βαθμὸν κουραστικόν. ‘Η ζωὴ ξεχνιέται ἀνάμεσα στὴν ἀφθονία τοῦ φιλοσοφικοῦ κηρύγματος. Γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν οὐσία του τὸ νέο θεατρικὸ ἔργον τοῦ κ. Συναδινοῦ πρέπει ν’ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν φόρτον τῶν κηρυγμάτων πού δυστυχῶς ἐπαναλαμβάνονται ἀπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους.

‘Η ἐκτέλεσίς της ἔγινε πολὺ καλὴ ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ θιάσου καὶ μὲ προσεκτικὴ μελέτη, μὲ στοργὴ καὶ ἐνδιαφέρον. ‘Ιδιαιτέρως ἔκαμε ἐντύπωσιν ἡ κ. Μαρίκα Ραυτοπούλου στὸ ρόλον τῆς «καφετζοῦς». Μικρὸς, βέβαια, ὁ ρόλος, μιὰ σκηνοῦλα, ἀλλὰ ἀριστοτεχνικὴ μὲ τὴν φυσικότητα τῆς κ. Ραυτοπού-

λου ἡ ἐκτέλεσίς της. Καὶ παρ’ ὀλίγον νὰ χειροκροτηθῇ ἐὰν τὸ κοινὸν διέκρινε τὴν πραγματικὴν δημιουργίαν, τὸν ἀνάγλυφο λαϊκὸν τύπον.

Γιὰ τὸ ἀνέδασμα τοῦ ἔργου, γιὰ τὶς σκηνογραφίας τῶν διαφόρων ταμπλώ, γιὰ τὰ κοστούμια τῶν ζῶων-ἀνθρώπων, οἱ θαυμασμοὶ καὶ οἱ ἔπαινοι εἶναι τὸ λιγώτερον πού πρέπει ν’ ἀπευθύνῃ κανεὶς στὸν διευθυντὴ τοῦ «Μοντιάλ» κ. Μακέδο. Κανένα ψεγάδι, καμμιά χρηματικὴ οἰκονομία γιὰ νὰ παρεστάθῃ ὅσον τὸ δυνατόν πολυτελέστερα τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνικοῦ συγγραφέως. ‘Η ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἀπ’ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὑπῆρξε πέρα-πέρα θριαμβευτικὴ.

«Ἐλεύθερον Βῆμα» 17 Μαΐου 1931.

MIX. ΡΟΔΑΣ

‘Ο θίασος ἔπειτα ἀπὸ σειρὰν ἀρκετῶν παραστάσεων τοῦ ἔργου τοῦ κ. Συναδινοῦ ἀνέβασε ξένα ἔργα, κωμωδίας κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἀπὸ τὸ «Μοντιάλ» μετετοπίσθη εἰς τὸ «Τριανδόν» γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὸ πρῶτον θέατρο στὴν ἐπιθεώρηση. Εἰς τὸ «Τριανδόν» παρέμεινε ἐπὶ δύο περίπου μῆνες καὶ κατόπιν ἐπήγε εἰς τὰς Πάτρας καὶ τὸν Αὐγούστου στὴν Θεσσαλονικὴ ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου. ‘Η θεατρικὴ ἐργασία του στὴν Μακεδονικὴ πρωτεύουσα ὑπῆρξε ἀπόλυτα ἱκανοποιητικὴ, φανόμενον ἀληθινὸν γιὰ μιὰ ἐποχὴ μεγάλῃς οἰκονομικῆς στενοχωρίας.